

LONDRES

No tinc por de volar. La probabilitat mitjana que un passatger d'un vol regular mori en un accident d'aviació és d'una entre onze milions. Dit d'una altra manera: la probabilitat que et moris al seient de l'avió a conseqüència d'un infart és vuit vegades més gran.

Em vaig esperar fins que l'avió es va enlairar i es va anivellar en posició horitzontal per inclinar-me cap al costat i, en veu baixa i amb intenció tranquil·litzadora, presentar aquesta estadística a la dona que sanglotava i tremolava al seient de la finestreta.

—Però, per descomptat, les estadístiques no representen gaire quan es té por —vaig afegir—. L'hi dic perquè sé exactament com se sent.

Tu —que fins llavors havies estat mirant fixament per la finestreta— et vas girar a poc a poc i em vas mirar, com si acabessis de descobrir que algú ocupava el seient del costat. El que té la classe business és que els centímetres extra que hi ha entre els seients fan que, amb una mica de concentració, aconseguis imaginar-te que estàs sol. I hi ha un acord tàcit entre els passatgers d'aquesta classe per no arruïnar aquesta il·lusió dient res més enllà d'unes breus frases de cortesia i del que pugui arribar a ser necessari des del punt de vista pràctic («Li fa res si abaixo la persiana?»). I com que l'espai sobrer que hi ha per als peus et permet passar per davant de l'altre per anar al lavabo, per accedir al portaequipatges, etcètera, sense la seva col·laboració

coordinada, per regla general és del tot possible ignorar-se completament, fins i tot si el viatge dura mig dia.

Per la cara que vas fer, vaig interpretar que t'estranyava una mica que hagués trencat la regla número u de la classe business. La desimboltura elegant de la teva indumentària —uns pantalons i un jersei de colors que no sé si fan joc de debò, però que suposo que sí, en funció de la persona que els porta— m'indicava que feia temps que no viatjaves en classe turista, si és que ho havies fet mai. Però, malgrat tot, ploraves, així que no vas ser tu qui va enderrocar aquest mur implícit? D'altra banda, ploraves donant-me l'esquena, cosa que posava de manifest que no ho volies compartir amb els altres passatgers.

Bé, doncs, abstenir-me de pronunciar unes paraules de consol hauria ranejat la fredor, de manera que l'únic que em quedava era esperar que entenguessis el meu dilema.

Tot i que tenies la cara pàl·lida i inflada pel plor, era enlluernadora, d'una bellesa semblant a la d'una fada. O potser eren justament la pallidesa i la inflor que et feien tan bonica? Sempre he tingut debilitat per la delicadesa, per la vulnerabilitat. Et vaig allargar el tovalló que l'hostessa havia posat sota els nostres gots d'aigua abans de l'enlairament.

—Moltes gràcies —vas dir, i vas agafar el tovalló, vas somriure i te'l vas posar contra el maquillatge escampat sota l'ull—. Però no m'ho crec. —Llavors et vas tornar a girar cap a la finestreta, vas recolzar el front contra el plexiglàs com si et volguessis amagar i el teu cos es va tornar a sacsejar pels sanglots. No et creus què? Que no sé com et sents? Sigui com vulgui, havia complert amb la meva part i, per descomptat, a partir de llavors et deixaria en pau. Volia veure mitja pel·lícula i després intentar dormir, tot i que no comptava a fer-ho més d'una hora com a molt, perquè rarament aconseguixo dormir, amb independència de la durada del vol i sobretot quan soc conscient que hauria de dormir. Seria a Londres només sis hores i després havia de tornar a Nova York.

El llum del cinturó de seguretat es va apagar i va passar una hostessa que ens va reomplir d'aigua els gots buits que teníem al braç ample i sòlid que hi havia entre nosaltres. Abans de l'enlairament, el comandant ens va informar que aquest vol nocturn de Nova York a Londres tindria una durada de cinc hores i deu minuts. Al nostre voltant, alguns passatgers ja havien abaixat els respatlles dels seients i s'havien tapat amb les mantres, mentre que d'altres seien amb les cares il·luminades per les pantalles de vídeo que tenien al davant, esperant que arribés l'hora de menjar. Tant jo com la dona que tenia al costat havíem rebutjat l'oferta quan l'hostessa feia la ronda amb la carta abans de l'envol. Per a alegria meva, havia trobat una pel·lícula a la categoria Clàssics, *Estranys en un tren*, i em disposava a posar-me els auriculars quan vaig sentir la teva veu:

—És el meu marit.

Em vaig quedar amb els auriculars a les mans i em vaig girar cap a tu.

El rímel semblava un maquillatge teatral al voltant dels teus ulls.

—M'enganya amb la meva millor amiga.

No sé si t'adonaves que era una mica curiós que seguissis referint-te a aquesta persona com la teva millor amiga, però no tenia cap intenció de corregir-te, per dir-ho així.

—Em sap greu —vaig dir—. No pretenia ficar-me en...

—No es disculpi, és agradable veure que la gent es preocupa pels altres. Ho fan massa pocs. És que ens fa pànic qualsevol cosa esgarrifosa i trista.

—Em sembla que té raó —vaig dir, sense saber si hauria de deixar els auriculars.

—Em jugo el que vulgui que s'ho estan muntant ara mateix —vas dir—. En Robert sempre va calent. I la Melissa també. En aquest mateix instant estan follant sota els meus llençols de seda.

El meu cervell es va fer automàticament una imatge d'un

matrimoni que rondava la trentena en què el marit guanyava diners, una pila, i tu escollies la roba de llit. Els nostres cervells són experts a formular estereotips. De tant en tant, s'equivoquen. De tant en tant, l'encerten.

—Ha de ser horrorós —vaig observar, mirant de no dir-ho de manera massa dramàtica.

—Em vull morir —vas dir—. Així que s'equivoqa pel que fa al que penso de l'avió. Espero que s'estavelli.

—Però és que encara em queden un munt de coses per fer —vaig replicar, fent cara de preocupació.

Per un moment, em vas clavar els ulls. Potser era una broma de mal gust o, si més no, dita a destemps i una mica massa frívola, tenint en compte la situació. Al cap i a la fi, m'acabaves de dir que et volies morir i fins i tot havies indicat un motiu plausible. La gracieta es podia percebre com a desencertada i insensible o com a distracció alliberadora d'aquest moment inegablement llòbrec. *Comic relief*, com se sol dir, si més no, quan funciona. De tota manera, me'n penedia i, de fet, m'estava aguantant la respiració. Llavors em vas somriure. Va ser com un arrissament en un toll, que desapareix al mateix instant, però vaig tornar a respirar.

—Tranquil —vas dir fluixet—. Només em moriré jo.

Et vaig mirar inquisitivament, però vas evitar el contacte visual i els teus ulls em van passar de llarg i es van quedar mirant la cabina de passatgers.

—Allà davant a la segona fila hi ha un nadó —vas dir—. Una criatura que potser plorarà tota la nit a la classe business. Què li sembla?

—Què m'hauria de semblar?

—Doncs que els pares haurien d'entendre que els que han pagat més per tenir una plaça aquí ho han fet perquè necessiten dormir. Potser han d'anar directament a una reunió o a treballar d'hora demà al matí.

—Sí, pot ser. Però si la companyia aèria no denega l'accés a

business als nadons, no es pot exigir als pares que no se n'aprofitin.

—Llavors s'hauria de castigar la companyia aèria per enganyar-nos. —Et vas eixugar amb compte sota l'altre ull; havies substituït el tovalló que t'havia donat per un clínex teu.— Fan publicitat de la classe business amb fotos de passatgers dormint plàcidament.

—A la llarga, la companyia rebrà el seu càstig, perquè no estarem disposats a pagar per una cosa que no rebem.

—Però, per què ho fan?

—Els pares o la companyia aèria?

—Entenc que els pares ho fan perquè tenen més diners que no vergonya. I la companyia aèria? No acabarà perdent diners, si el seu producte business es deteriora?

—També perdran reputació, si se'ls estigmatitza perquè no són aptes per a nens.

—Em sembla que al nen tant li fum plorar a business o a turista.

—Té raó, volia dir no aptes per a pares de nens petits. —Vaig somriure.— M'imagino que a les companyies aèries els fa por que s'interpreti com una mena d'apartheid. Per descomptat, el problema es podria resoldre desterrant de business a turista els que plorin i obligant-los a cedir el seu seient a una persona emocionalment inestable, però somrient, que tingui un bitllet barat.

El teu riure era tendre i agradable, i aquesta vegada et va arribar als ulls. És fàcil pensar —i ho vaig fer— que resulta incomprensible que algú pugui ser infidel a una dona tan bonica com tu, però és així: no es tracta de la bellesa exterior. Ni de la interior, tampoc.

—A què es dedica? —em vas preguntar.

—Soc psicòleg i em dedico a la recerca.

—Sobre què fa recerca?

—Sobre les persones.

—És clar. Què ha esbrinat?
—Que Freud tenia raó.
—Sobre què?
—Sobre que les persones, amb ben poques excepcions, no valen gaire.
Vas riure.
—Amén, senyor...
—Digue'm Shaun.
—Maria. Però no ho penses de debò, Shaun, oi que no?
—Que les persones, amb poques excepcions, valen ben poc? Per què no ho hauria de pensar de debò?
—Has demostrat tenir miraments i els miraments no tenen cap sentit si ets misantrop de debò.
—Ja. I per què hauria de mentir sobre això?
—Pel mateix motiu, perquè tens miraments. Per tant, em segueixes la veta, em consoles afirmant que tens por de volar, com jo. Quan t'explico que m'han enganyat, em consoles dient-me que el món és ple de males persones.
—Ai, ai. I aparenta que aquí el psicòleg soc jo.
—Ho veus? Fins i tot la professió que has triat et posa en evidència. Ho has d'admetre: refutes la teva pròpia afirmació. Ets una persona valuosa.
—Ja m'agradaria, ja, Maria, però em fa l'efecte que els meus pretesos miraments tan sols són el resultat d'una educació anglesa burgesa i que no tinc gaire valor per a ningú, tret de per a mi mateix.
Vas girar el cos cap a mi un parell de graus gairebé imperceptibles.
—Llavors l'educació és el que et dona valor, Shaun. I què? És el que fas, no el que penses ni el que sents, el que et dona valor.
—Crec que exageres. La meva educació només fa que no m'agradi trencar les normes d'una conducta acceptable, no faig cap sacrifici de debò. M'hi adapto i evito disgustos.

—Si més no, com a psicòleg tens valor.

—Em fa l'efecte que aquí també soc una decepció. No soc ni prou intel·ligent ni prou treballador per trobar una cura per a l'esquizofrènia. Si ara l'avió s'estavellés, el món només perdria un article força avorrit sobre el biaix de confirmació en una revista científica que llegeixen un grapat de psicòlegs, això és tot.

—T'estàs fent el modest, ara?

—Sí, també tinc tendència a la falsa modèstia. Un altre defecte meu.

Llavors vas riure amb ganes.

—Ni tan sols tens esposa o fills que et trobarien a faltar si desapareguessis?

—No —vaig contestar, rotund. Com que tenia el seient del passadís, no podia rematar la conversa girant-me cap a la finestreta i fent veure que havia vist alguna cosa interessant allà baix a l'Atlàntic en plena foscor nocturna. Treure la revista de la butxaca del respall del seient del meu davant semblaria massa expressiu.

—Perdona —vas dir fluixet.

—No passa res —vaig dir—. Què volies dir amb això que et moriràs?

Els nostres ulls es van trobar i per primera vegada ens vam veure de debò. I tot i que és possible que ho estigui racionalitzant a posteriori, crec que tots dos vam entreveure alguna cosa, una cosa que va fer que ja intuïssim que aquesta trobada ho podia canviar tot; bé, que ja ho havia canviat tot. Potser estaves pensant el mateix, però et vas interrompre quan et vas inclinar cap a mi per sobre del braç del seient. El teu perfum em recordava a ella i vaig pensar que era la seva olor, que havia tornat.

—Em llevaré la vida —vas xiuxiuejar.

Llavors et vas tornar a repenjar al seient i em vas observar.

No sé què expressava la meua cara, però sabia que no menties.